

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι..... Δραχ. 2.—
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ..... Φρ.γ. 2.50

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΥΠΟ

Ν. Α. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΥ
Μ. Ε. ΚΑΝΑΚΑΚΗ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ "ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ"

6 — ΟΔΟΣ ΒΗΣΣΑΡΙΩΝΟΣ — 6
(ὄπισθεν Δυτικῆς Ἐκκλησίας)

ΕΚΤΟΣ τῆς ἐνθέρμου ὑποστηρίξεως, ἧς ἔτυχε παντοῦ τὸ «Παιδικόν Περιοδικόν» καὶ ἦτις ἦτο ἡ πρώτη ἐκτίμησις τῆς ἀξίας αὐτοῦ, τὸ Σεβ. Ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαίδευσεως θέλον νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ὅσον οἶόν τε εὐρυτέραν αὐτοῦ διάδοσιν δι' ἐγκυκλίου του πρὸς τοὺς Σχολάρχας, Διευθυντὰς Ἑλληνικῶν Σχολείων καὶ Δημοδιδασκάλους, συνιστᾷ αὐτοῖς νὰ προτρέψωσι πάντας τοὺς βουλομένους καὶ δυναμένους νὰ ἐγγραφῶσι συνδρομηταί. Ἡ κατωτέρω ἐγκύκλιος Αὐτοῦ εἶναι ἀρκοῦσα ἐκτίμησις τῶν ὠφελειῶν, ἃς παρέχει εἰς τὴν Ἑλληνικὴν νεολαίαν τὸ «Παιδικόν Περιοδικόν» ὄπερ ἀπὸ τοῦ Α΄ αὐτοῦ τεύχους κατέστη προσφιλέστατον ἀνάγνωσμα διὰ τοὺς μικροὺς συνδρομητάς του.

Ἄρθ. Πρωτ. 632.

Διεκπ.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

ΠΕΡΙ ΣΥΣΤΑΣΕΩΣ ΤΟΥ «ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ»

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ.

Πρὸς τοὺς Σχολάρχας, Διευθυντὰς Ἑλληνικῶν Σχολείων καὶ Διδασκάλους.

Οἱ κ. κ. Ν. Α. Κοτσελόπουλος καὶ Μ. Ε. Κανακάκης ἀνέλαβον τὴν ἔκδοσιν φύλλου περιοδικοῦ, χάριν τῆς μικρᾶς νεολαίας, ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Παιδικόν Περιοδικόν».

Ἐχόντες ὑπ' ὄψιν τὴν ἐκ τῶν τοιούτων περιοδικῶν συγγραμμάτων προσγινομένην ὠφέλειαν εἰς τὴν μικρὰν νεολαίαν καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ συντελέσωμεν εἰς τὴν ὅσον οἶόν τε γενικωτέραν αὐτῶν διάδοσιν, ἐγκλείομεν ὑμῖν ὡδε ἀντίτυπα τῆς ἀγγελίας τῶν ἐκδοτῶν τοῦ «Παιδικοῦ Περιοδικοῦ» καὶ συνιστῶμεν νὰ προτρέψητε τοὺς βουλομένους καὶ δυναμένους νὰ ἐγγραφῶσι συνδρομηταί.

Τὰς ἀγγελίας μετὰ τὴν ὑπογραφὴν θελετε ἐπιστρέφει εἰς τὸ Ὑπουργεῖον διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 6 Ἰανουαρίου 1889.

Ὁ Ὑπουργὸς
Π. ΜΑΝΕΤΑΣ

Ὁ Διεκπεραιωτῆς
ΣΤΕΦ. Ν. ΠΑΡΙΣΗΣ

ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

(ΔΙΑΛΟΓΟΣ)

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ

Νίκος 8 ετών

Βασιλική 12 ετών

Είνε η πρώτη του έτους. Μετά λαμπρόν γεύμα εξέρχονται εἰς ἐξοχικόν περίπατον οἱ γονεῖς μετὰ τῶν δύο τέκνων τῶν, ἅτινα προπερεύονται καὶ συνομιλοῦσιν ἀναιμεταξὺ τῶν.

ΝΙΚΟΣ

Ἄ! Ἄ! Βασιλική! τί ώραία, τί λαμπρά θὰ ἦτο νὰ εἶχαμε πάντα πρωτοχρονιά. Δὲν ξέρεις σήμερα ἀπὸ τὴν χαρὰ μου μοῦ φαίνονται πῶς ὅλα γελοῦνε, πῶς ὅλα ἔχουν μαζί μας πρωτοχρονιά, πῶς ὅλα ἔχουν σήμερα τὴν ἐορτὴν τους σὰν κ' ἐμένα Βασιλική μου. Ὡς καὶ αὐτὸς ὁ ἥλιος μ' αὐτὴ του τὴν πολλὴ τὴν ζέστη ὄχι μόνον τοὺς ἄλλους κάμνει νὰ μὴ φοβοῦνται τὸ κρύο, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ χιόνια τὰ κάμνει νὰ φαίνονται πρὸ ἄσπρου, πρὸ λαμπρά. Γιὰ δὲς τὴν Πεντέλη, τὸν Ἰμῆτό, καὶ τὸ ἄλλο τό... τό... Πῆς το σὺ, Βασιλική, τὸ λημονῶ. (δεικνύει τὸν Πάρνηθα).

ΒΑΣΙΛΙΚΗ

Τὸν Πάρνηθα.

ΝΙΚΟΣ

Ἄ! Ναι τὸν Πάρνηθα. Κύτταξε κάτω τὴν θάλασσαν πῶς λάμπει; σὰν καθρέπτης! Ἄμ' αὐτὴ ἡ πεδιάς, ἐκείνη ἡ πρασινάδα τί σοῦ λέγει; Τί νὰ σοῦ εἰπῶ; ἐμένα μοῦ φαίνεται πῶς ὅλα σήμερα γελοῦν, ὅλα διασκεδάζουν καὶ εἶμαι ἀπὸ τὴν χαρὰ μου νὰ τρελλαθῶ.

(Ὁ Νίκος ἀρχίζει νὰ τρέξῃ καὶ νὰ πηδῇ, ἡ δὲ Βασιλικὴ γελᾷ, ἔπειτα λαμβάνουσα αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρὸς τὸν ἐρωτᾷ.)

ΒΑΣΙΛΙΚΗ

Ὅλα αὐτὰ καλά. Ἄλλὰ δὲν μοῦ λὲς, Νίκο καὶ προχθὲς τὰ Χριστούγεννα ποῦ βγήκαμε περίπατο μαζὴ ἐδῶ στὸ ἴδιο μέρος δὲν ἦσαν τάχα καὶ ὁ ἥλιος καὶ ἡ θάλασσα καὶ ἡ πεδιάς καὶ ὁ Πάρνης μὲ τὰ πολλὰ του τὰ χιόνια δὲν ἦσαν καὶ προχθὲς τὰ ἴδια; Γιατί προχθὲς νὰ μὴ ἔχης τὴν χαρὰ;

ΝΙΚΟΣ

Καὶ θέλει ρώτημα! Ἄμ' εἶχαν τὰ Χριστούγεννα, Βασιλική, πρῶτα πρῶτα τέτοια πανηγύρια σὰν τὰ χθεσινὰ, τέτοιαις χαραῖς σὰν σήμερα; δὲν σοῦ λέγω, εἶχαμε καὶ τὰ Χριστούγεννα ἐκεῖνο τὸ ώραῖο Χριστόφωμο, ἀλλὰ ποῦ πάει κοντὰ στὴ σημερινὴ τὴ Βασιλόπηττα! Ἀλήθεια, Βασιλόπηττα τὴν λένε, καὶ πραγματικῶς εἶνε ἡ βασιλίσσα ὅλων τῶν ψωμιῶν, ἡ μήπως εἶνε γιατί ἀξίζει νὰ τὴν τρώγῃ ὁ βασιλιάς; Τί λὲς Βασιλική καὶ σὺ;

ΒΑΣΙΛΙΚΗ (γελῶσα)

Βέβαια, καὶ δι' ὅλα αὐτὰ, ἀλλὰ πρὸ πάντων, διότι κατασκευάζεται κατὰ συνήθειαν σήμεραν ἐορτὴν τοῦ Ἀγίου Βασιλείου.

ΝΙΚΟΣ (δικακώπων)

Ἄ! Στάσου αὐτὸ εἶνε ἐλησμόνησα αὐτὸ ἔπρεπε νὰ εἰπῶ πρῶτα. ἄς ἦνε. Λοιπὸν; τί ἐλέγαμε; Ἄ! γιὰ τὰ Χριστούγεννα. Λοιπὸν πρῶτα πρῶτα τὸ Χριστόφωμο εἶνε πολίτης, ἡ Βασιλόπηττα εἶνε ἡ βασιλίσσα. ἔπειτα ἂν πῆς γιὰ τὰ γλυκύσματα! Αὐτοὶ οἱ ώραῖοι κουραμπιέδες, ποῦ εἶχαμε σήμερα, ποῦ εἶνε πρὸ ἄσπρου ἀπὸ τὰ χιόνια τοῦ Πάρνηθος καὶ πρὸ γλυκοὶ ἀπὸ τὸ μέλι τοῦ Ἰμῆτου,

ποῦ εἶνε τὸ καλλίτερο μέλι τοῦ κόσμου, ὅπως μὰς ἔλεγε προχθὲς ὁ διδάσκαλός μας, αὐτοὶ οἱ ώραῖοι κουραμπιέδες ποῦ ἦσαν τὰ Χριστούγεννα; Ἐκεῖνα τὰ ώραῖα κρυμμένα μετὰ ταῖς εἰκονογραφίαις, ἐκεῖνο τὸ εὐμορφο καλαμαράκι ποῦ μοῦ ἔφερε χθὲς τὸ βράδυ ὁ παππούς, καὶ ἐκεῖνο τὸ χρυσὸ Εὐαγγέλιο ποῦ σοῦ ἐχάρισε χθὲς ἡ θεία, καὶ αὐτὴ ἡ μεγάλη τούρτα μὲ τὰ τόσα λουσά της ποῦ σοῦ ἔφερε χθὲς ἡ γιανιὰ γιὰ τὴν ἐορτὴ σου, ὅλα αὐτὰ ποῦ ἦσαν τὰ Χριστούγεννα; Ἐπειτα... ἔπειτα ποῦ νὰ σοῦ τὰ λέγω ὅλα; ἕνα ὅμως τὸ πρὶο μεγάλο θὰ σοῦ εἰπῶ τώρα πίσω, πίσω. Δὲν θυμᾶσαι, Βασιλική, τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων ποῦ μ' ἐβλεπες λυπημένον καὶ μ' ἐρωτοῦσες τί ἔχω, δὲν θυμᾶσαι τί σοῦ εἶπα;

ΒΑΣΙΛΙΚΗ

Δὲν ἐνθυμοῦμαι καλά. Μήπως διότι εἶχες χάσει τὸ σουγιάκι σου;

ΝΙΚΟΣ

Ἐλησμόνησες. Ἐγὼ δὲν θὰ τὸ ξεχάσω ποτέ. Μὰς εἶχε βάλει ὁ διδάσκαλός μας ἐπανάληψιν ὅλην τὴν ἱστορίαν, νὰ λύσωμεν 10 προβλήματα, νὰ γράψωμεν ἕνα φύλλο καὶ νὰ διαβάζωμεν ὅσον μπορούμε περισσότερον καὶ μὲ μεγάλην φωνήν. Δὲν θυμᾶσαι μάλιστα ποῦ μοῦ ἔλυσε τὰ δυσκολώτερα προβλήματα καὶ μὲ ἐβοήθησε εἰς τὴν ἱστορίαν; τότε λοιπὸν εἶχα τὴν ἐργασίαν, τὴν σκουτοῦραν, ποῦ μοῦ ἐπύκρναν ὅλα μου τὰ παιγνίδια. Σήμερα ὅμως! τίποτε. Ὡς τὸσον αὐτὸς ὁ διδάσκαλός μας εἶνε χρυσὸς ἀνθρωπος, ὀλίγον μόνον μάθημα καὶ ὀλίγη ἀντιγραφή ποῦ θὰ κάμω αὐριο τὸ πρῶτ, χωρὶς νὰ τὸ νοιώσω καθόλου. Τώρα δὲν εἶχα δίκαιον νὰ ἔχω τὴν χαρὰν σήμερα;

ΒΑΣΙΛΙΚΗ

Ναι, ἔχεις ὀλίγον δίκαιον. ἀλλὰ νομίζω ὅτι καὶ ἐγὼ θὰ ἔχω περισσότερον δίκαιον, ἂν σοῦ προεἶπω ὅτι αὐριο θὰ ἔχης πολὺ ὀλιγωτέραν χαρὰν παρὰ ὅσην εἶχες τὴν ἐπιούσαν τῶν Χριστουγέννων. Ἐνθυμᾶσαι καὶ σὺ, Νίκο μου, μὲ τί γέλοια ἤλθες τότε εἰς τὸ σπῆτι; ἦσο κατακόκκινος ἀπὸ τὴν χαρὰ σου καὶ ἀπὸ χαρὰν ἐχόρτασες περισσότερο τὴν ἡμέραν ἐκείνην παρὰ ἀπὸ φαγητόν. καὶ ὅλα ἐκεῖνα, διότι εἶπες καλὸ μάθημα. Τὰ ἐνθυμᾶσαι καὶ σὺ αὐτὰ;

ΝΙΚΟΣ

Ἄν τὰ ἐνθυμοῦμαι; καὶ μ' ἔπειτα ποτε νὰ τὴν ξεχάσω ἐγὼ ἐκείνην τὴν χαρὰν ποῦ μοναχὴ της μοῦ ἀρέσει πρὶο πολὺ παρὰ μίαν ἐβδομάδος παιγνίδια; Μετὰ μικρὸν ἀκίβητ. Ἄ! ἀλήθεια! δὲν ξέρεις καυμένη Βασιλική, τί ώραῖον εἶνε νὰ μελετᾷ κανεὶς καὶ νὰ μαθαίνῃ τὰ μαθήματά του! Τὴν ἄλλην ἡμέραν ποῦ πῆγα στὸ Σχολεῖον σηκώνει ὁ διδάσκαλος τὸν Χρηστάκη, ἐκεῖνος δὲν ἐσηκώθη δὲν ἤξευρε τὸ μάθημά του, γιατί εἶχε, λέγει, τὴν ἐορτὴν του. Σηκώνει ἕνα ἄλλον καὶ ἐκεῖνος τὰ ἴδια. τρίτον ἐσηκώσεν ἐμένα, καὶ τοῦ ἔλυσα πολὺ καλὰ τὰ προβλήματα. Ὑστερα πάλιν εἰς τὴν ἱστορίαν μοῦ εἶπε τρεῖς φοράς εἶπε! Τότε δὲ νὰ ἦσουν μέσα μου, καυμένη Βασιλική, νὰ ἐβλεπες σὰν πουλάκι ἐπετοῦσε ἡ καρδιά μου ἀπὸ τὴν χαρὰν μου, καὶ ἀκόμη τώρα ποῦ τὸ συλλογίζομαι σὰν νὰ θέλῃ νὰ πεταχῇ πάλιν, ἀλλὰ ἔλα ποῦ ἡ μελέτη! Ἄ! ἡ μελέτη! Αὐτὴ ἡ μελέτη, ἐκεῖνο τὸ διαβάσει διαβάσει, ἐκείνη ἡ καθέκλα πῶς μὲ στενοχωρεῖ δὲν βλέπω τὴν ὥραν

νὰ σηκωθῶ, νὰ τρέξω, νὰ παίξω. (Σκέπτεται ὀλίγον). Ἄλλὰ ἔλα ποῦ τὴν χαρὰ ἐκείνη δὲν τὴν δίδουν ποτέ τὰ παιγνίδια; Ἀλήθεια, Βασιλική μου, ἂν ἔλειπεν ἡ χαρὰ ἐκείνη, ποῦ ἀνάφτει τὴν καρδιά μου σὰν ἀκούω εἶγε ἀπὸ τὸ Δάσκαλο, καὶ ἀπὸ τοὺς συμμαθητάς μου, μοῦ φαίνεται πῶς δὲν θὰ εἶχα μεγαλύτερο ἐχθρὸ ἀπὸ τὴν μελέτην καὶ ἀπὸ τὰ γράμματα. (Σκέπτεται ὀλίγον). Γράμματα, Γράμματα! ξέρεις πῶς μοῦ φαίνονται Βασιλική;

ΒΑΣΙΛΙΚΗ

Πῶς;

ΝΙΚΟΣ

Νὰ, χειρότερα ἀπὸ τὸ μουρονόλαδο καὶ ἀπὸ τὸ κινίνο ἀκόμη.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ

Ἀκόμη καὶ τώρα τὸ συχαίνεσαι τὸ μουρονόλαδο, Νίκο;

ΝΙΚΟΣ

Ὅχι καὶ πολὺ. τὸ συνείδησα τώρα τὸσον καιρὸν καὶ δὲν μοῦ κκοφαίνεται πολὺ. ἔπειτα σὰν θὰ συλλογισθῶ, πῶς προτιήτερα ἦμουν ὅλο ἄρρωστος, ὅλο στὸ κρεβάτι, καὶ ἔχανα τόσα παιγνίδια, μοῦ φαίνεται πῶς πρέπει νὰ τ' ἀγαπῶ σὰν τὸν πρὶο καλὸ μου φίλο. καὶ τὸ ἀγαπῶ ἀληθινὰ. καὶ τὸ κινίνο κ' ἐκεῖνο τὸ ἀγαπῶ, ἄς ἦνε καὶ πικρὸ.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ

Ἐλα λοιπὸν, Νίκο, νὰ μοῦ εἰπῆς. Πρῶτα, πρῶτα πρὶν δῆς τὸ μουρονόλαδο καὶ τὸ κινίνο τὰ ἡγάπας ἢ τὰ ἐμίσεις;

ΝΙΚΟΣ

Οὔτε τὸ ἕνα οὔτε τὸ ἄλλο.

Ἐὰν εἶχον ὠρολόγιον!

— «Πόσον ἤθελα νὰ εἶχα ἕν ὠρολόγιον!» ἔλεγε πρὸς τὴν ἀδελφὴν του Εὐγενίαν ὁ μικρὸς Τοτός μίαν ἡμέραν.

— Ἀλλὰ τί θὰ τὸ κάμης, Τοτέ μου, σὺ τὸ ὠρολόγιον; ἐγὼ εἶμαι δέκα πέντε ἐτῶν καὶ μόλις χθὲς ποῦ ἐώρταζον τὰ γενέθλιά μου. ἔλαβον πρῶτην φορὰν ἕνα ὡς δῶρον.

— Ἐὰν ἤθελες σὺ, Εὐγενίτσα μου, θὰ ἔλεγε εἰς τὸν μπαμπᾶ ἢ εἰς τὴν μαμᾶ, ὅτι πρέπει νὰ δώσουν καὶ εἰς ἐμὲ ἕνα κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν γενεθλίων μου.

— Νὰ σοῦ χαρίσουν ὠρολόγιον; δίδουν ποτέ ὠρολόγια εἰς παιδάκια τὸσον μικρά; ἀλλ' ἄς ἦνε. Ἐὰν εἶχες, τί θὰ τὸ ἔκαμνες;

— Θὰ τὸ ἔβλεπα ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ πρὸ πάντων εἰς τὸ μάθημα τῆς γραμματικῆς...

— Ἀλλὰ τότε θὰ σὲ ἐτιμῶρει ὁ διδάσκαλός σου.....

— Ἐ τότε λοιπὸν θὰ τὸ μεταχειρίζομαι εἰς τὸ σπῆτι. Ὅ,τι ἔπαθα ἕως τώρα, τὸ ἔπαθα, διότι δὲν εἶχον ὠρολόγιον. Ἐὰν ὅμως εἶχον, θὰ ἦμην πάντοτε ἀκριβὴς εἰς ὅλας μου τὰς ἐργασίας, ὅπως εἶναι ὁ μπαμπᾶς. δὲν θὰ ἀργούσα νὰ ἐνδύθῃ θὰ ἦμην πάντοτε πρῶτος. τὸ τραπέζι κατὰ τὴν ὥραν τοῦ φαγητοῦ. θὰ ἐπήγαινα ἔς τὴν ὥραν

ΒΑΣΙΛΙΚΗ
Πότε λοιπὸν ἤρχισες νὰ τὰ μισῆς καὶ νὰ τὰ συχαίνεσαι;

ΝΙΚΟΣ

Ὅταν ἐδοκίμασα καὶ εἶδα πῶς τὸ ἕνα ἐπύκρνε καὶ τὸ ἄλλο ἐμύριζε.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ

Καὶ τότε πάλιν ἠλλαξες ιδέαν καὶ τώρα τὰ ἀγαπᾶς;

ΝΙΚΟΣ

Να. Ἀφοῦ εἶδα πῶς μοῦ ἔκαμναν καλὸ, πῶς μ' ἐσήκωσαν ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ μπορῶ τώρα νὰ βγαίνω περίπατο μαζήσας, νὰ παίξω, νὰ τρέξω, νὰ πηδῶ, ὅταν εἶδα καὶ κατὰλαβῶ πῶς εἶνε τόσο καλοὶ φίλοι, ἀπὸ τότε τὰ ἀγαπῶ.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ

Ὅταν εἶδες κ' ἐκατάλαβες! Μὰ δὲν σοῦ τὸ ἔλεγον προτιήτερα ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμᾶ καὶ σὺ δὲν τοὺς ἐπίστευες; Ἐτσι καὶ τώρα συχαίνεσαι τὰ γράμματα, γιατί θέλουν κόπο, θέλουν μελέτη, καὶ δὲν ἀφίουν καιρὸν γιὰ παιγνίδια πολλά. Ἀλλὰ σὰν ἴδης καὶ κατὰλαβῆς πῶς αὐτὰ κάμνουν πρὶο πολὺ καλὸ ἀπὸ τὸ μουρονόλαδο καὶ ἀπὸ τὸ κινίνο, τότε εἶμαι βεβαία πῶς θὰ τὰ ἀγαπήσης περισσότερο. Ἐγὼ καὶ εἰς τὸ σχολεῖον ἤκουσα ἀπὸ τὸν διδάσκαλον καὶ μίαν βραδυὰ ἀπὸ τὸν πατέρα πόσον εἶνε ώραῖα καὶ ὠφέλιμα τὰ γράμματα, καὶ ἀπὸ τότε ἐγὼ δὲν ἔχω καλλίτερο φίλο. ἂν θέλῃς καὶ σὺ νὰ ἀκούσης, ἔλα νὰ παρακαλέσωμεν τὸν πατέρα νὰ μὰς εἰπῇ τὸ βράδυ τί εἶνε τὰ γράμματα καὶ τί καλὸ κάμνουν εἰς ἐκεῖνον, ὅστις τὰ ἀγαπᾷ καὶ ἐπιμελεῖται νὰ τὰ μάθῃ.

ΙΩΑΝ. Θ. ΚΑΒΑΣΙΛΑΣ

μένην ὥραν εἰς τὸ σχολεῖον. Δὲν θὰ ἐλησμόνουσιν πλέον νὰ μαθῶν τὰ μαθήματά μου. Ὡ! ἔὰν εἶχον ὠρολόγιον, θὰ ἦμην πολὺ καλλίτερος!

Δὲν θέλω δὲ καὶ κἀνένα χρυσὸ, ἄς ἦναι καὶ ἀσημένιο! φθάνει μόνον νὰ λὸμπη καὶ νὰ κάμνη τίς τὰκ καὶ ἐγὼ θὰ ἦμαι πολὺ εὐχαριστημένος.

Ὅλιγαι ἡμέραι ἐπέρασαν καὶ ἔρθεσαν ἡ ἡμέρα τῶν γενεθλίων τοῦ μικροῦ Τοτοῦ.

Μὲ πόσον ἀνυπομονησίαν ἐπερίμενε τὴν ἡμέραν αὐτὴν ὁ Τοτός! Ὅλην τὴν παρασμένην νύκτα ἐγύριζε εἰς τὸ κρεβάτι του καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ κοιμηθῇ.

Ὁ Τοτός ἦτον εὐτυχὴς πολὺ! εἶχεν ἐπὶ τέλους ὠρολόγιον, τὸ ὅποιον μάλιστα ἦτο πολὺ ώραῖον, ἔλαμπε, ἔκαμνε καὶ τίς τὰκ, καὶ τὸν διασκεδάζεν ἀρετὰ.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ Τοτός εἶχε ζυπνήσει πολὺ πρῶτ, ὅπως εἶπεν εἰς τὴν ἀδελφὴν του, ἔβλεπε τὸ ὠρολόγιόν του, ἐνῶ ἐνεδύετο καὶ δὲν ἀργούσε. Ἐως τὸ βράδυ ὅλα ἐπήγαιναν καλὰ. Ἦτον ὅλος χαρὰ αὐτὴν τὴν ἡμέραν.

Ἐνα πρᾶγμα ὅμως λυπεῖ πολὺ τὸν κύριον Τοτόν. δὲν εἰξέυρει ἀκόμη νὰ τὸ ἀνοίξῃ καὶ νὰ τὸ κουρδίση ὁ ἴδιος, διὰ τοῦτο τὸ δίδει εἰς τὴν ἀδελφὴν του Εὐγενίαν, διὰ νὰ τὸ

κουρδίζη. Ἄλλὰ πῶς ὁ Ἰούλιος καὶ ὁ ἐξάδελφός του Κωνσταντῖνος δὲν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ τὰς ἀδελφάς των διὰ νὰ τοῖς κουρδίσουν τὰ ὠρολόγια των; πρέπει καὶ αὐτὸς νὰ μὴ ἔχη πλέον τὴν ἀνάγκη κανενός.

Δὲν ἐπέρασαν πολλαὶ ἡμέραι, ἀπ' οὗτου ὁ Τοτὸς εἶχεν ὠρολόγιον, καὶ τοῦτο δὲν πηγαίνει διόλου καλὰ, ὅπως δὶόλου. Τί συνέβη;

Ἄλλοίμονον! Ὁ Τοτὸς ἠθέλησε νὰ μάθῃ νὰ τὸ ἀνοίγῃ καὶ νὰ τὸ κουρδίζῃ μόνος.

Τὸ ἦνοιγε λοιπὸν κάθε στιγμὴν, τὸ ἐκούρδιζεν, ὅπως ἔφθανε, τὸ ἐξεσκόνιζε χωρὶς νὰ ἦναι καμμιά ἀνάγκη, ἔστρεψε τὸν λεπτοδείκτην ἑκατὸν φορές τριγύρω εἰς τὴν πλάκᾳ. Τὸ ὠρολόγιον ἄλλοτε ἐπήγαινε ἔμπρός, ἄλλοτε ἔμεινε πολὺ ὀπίσω ἀπὸ τὴν ἀληθῆ ὥραν καὶ ἐπὶ τέλους ἐσταμάτησε.

Ἡ μήτηρ τοῦ Τοτοῦ ἔχουσα ἐμπιστοσύνην εἰς τὸ ὠρολόγιόν του δὲν ἤρχετο πλέον κάθε στιγμὴν νὰ τῷ λέγῃ τὴν ὥραν καὶ ὁ Τοτὸς ἐπήγαινε ἀργότερον εἰς τὸ σχολεῖον καὶ ἐτιμωρεῖτο συχνὰ πάλιν ἀπὸ τὸν διδάσκαλόν του.

Ἄλλὰ πῶς; ἀφοῦ εἶχεν ὠρολόγιον;!

Δὲν ἀρκεῖ διὰ νὰ ἦναι κάνεις ἀκριβὴς νὰ ἔχη ὠρολόγιον, πρέπει νὰ εἰδεύρῃ νὰ τὸ μεταχειρίζηται καλὰ, νὰ τὸ κουρδίζῃ ὅταν πρέπη καὶ νὰ κανονίζῃ τὰς ἐργασίας του συμφώνως μὲ αὐτό.

Ἐὰν ὁ κ. Τοτὸς ὑπόσχεται νὰ ἀκολουθήσῃ τὰς συμβουλὰς ταύτας θὰ τοῦ διορθώσῃ τὸ ὠρολόγιόν του, καὶ ἀργότερον, ὅταν θὰ ἦναι πλέον ἀξίος νὰ τὸ κουρδίζῃ μόνος, ὅπως καὶ ἡ Εὐγενία, θὰ τῷ δώσουν ἓν ἄλλο χρυσοῦν.

ΕΙΡΗΝΗ Ε. ΚΑΝΑΚΑΚΗ.

Ο ΜΟΥΣΤΑΚΑΛΗΣ ΚΑΙ Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΟΥ

Μιὰ φορὰ μαζεύθησαν καμμιά δεκαεφτά ποντικοί, μικροὶ καὶ μεγάλοι καὶ συνεφώνησαν νὰ πηγαίνουν ὅλοι μαζὺ νὰ κλέβουν, ὥστε ἅμα τοὺς κυνηγήσῃ ποτὲ καμμιά γάτα νὰ τρέχουν ὅλοι κατεπάνω τῆς καὶ νὰ τὴν κυνηγοῦν.

Ἦτανε ὅλοι τοὺς ἓνας καὶ ἕνας ἔξακουστοὶ στὴ γειτονεῖά· ὁ ἓνας, ὁ Μουστακαλῆς, ὁ ἀρχιποντικόςος, ἀνοίγει μὲ τέχνη μεγάλη τρύπαις, ἴσθῃς κασέλαις, ἴσθῃς πόρταις καὶ ἴσθῃς τοίχους ἀκόμη ὁ ἄλλος, ὁ Ἀνοιχτομαμάτης, ἔμπαινε ἴσθῃ σκοτεινότερον μέρος καὶ ἔβλεπεν ἂν ἦνε τίποτε γιὰ νὰ μπουῦν καὶ οἱ ἄλλοι σύντροφοί του.

Ὁ ἄλλος, ὁ Ἀραπάκος, ἐκατασκοπεύε μαζὺ μὲ τὸν Ἀνοιχτομαμάτη καὶ πολλὰς φορὰς ἐφύλαγε ἔξω ἀπὸ τὴν τρύπα ἴσθῃ σκοπὸς μὴν ἔλθῃ καμμιά γάτα.

Ὁ ἄλλος, ὁ Σπανός, γιὰτὶ μιὰ μέρα γιὰ νὰ τὸν πιάσουν τοῦ ἀναψάν φωτιὰ σὲ μιὰ τρύπα ποῦ ἤθελε νὰ βγῆ καὶ ἔτσουρουφλήσθησαν τὰ μουστακία του, ἔκλεβε ὅ,τι εὕρισκαν οἱ σύντροφοί του καὶ τὸ ἐπήγαινε ἴσθῃ ἀποθήκῃ τους· μιὰ μέρα μάλιστα κατῴρθωσε νὰ ὑπάγῃ καὶ ἓνα αὐγὸ χωρὶς νὰ τὸ σπᾶσῃ! ἦτο πολὺ ἐπιτήδειος· εἶχε πιάσει τὸ αὐγὸ μὲ τὰ τέσσαρά του πόδια, σφιχτὰ, σφιχτὰ, καὶ ἓνας ἄλλος σύντροφός του, ὁ Κουτοπόνηρος, τὸν ἐτράβαγε ἀπὸ τὴν οὐρὰ ἕως τὴν φωνά, ὅπου ἔφεραν τὸ αὐγὸ ἀτσάκιστο.

Ὅλη αὐτὴ ἡ μεγάλη συντροφιά ἐξεκίνησε μιὰ μέρα γιὰ

τὴν ἀποθήκῃ τοῦ Μαστρογατζῆ, ὁ ὅποιος εἶχε τυριά, δέματα, βούχα παλῆα καὶ πολλὰ ἄλλα πράγματα.

Ἡ μυρουδιά τῶν τυριῶν του εἶχε φθάσει ἕως τὴν μύτην τῆς συμμορίας τῶν ποντικῶν.

Μιὰ καὶ δύο λοιπὸν καὶ εὐρέθησαν ὅλοι τοὺς ἴσθῃ ὑπόγειον τοῦ Μαστρογατζῆ.

— Μωρέ, τί ὠραυρός! ἔλεγεν ὁ Μουστακαλῆς.

— Νὰ μὴ φύγομε ἀπ' ἐδῶ ἐπρόσταζε ὁ Ἀνοιχτομαμάτης.

— Ὅχι γάτα, ἀλλὰ οὔτε ἀράχνη δὲν μπαίνει ἐδῶ μέσα, λέγει ὁ Σπανός.

— Ὁχι! τί βλέπω; τί μυρίζω; ποῦ εἶμαι; ποῦ εὕρισκομαι;

προσθέτει ὁ Ἀραπάκος: Ἐδῶ εἶναι παράδεισος! ἐλιγώθηκα ἀπὸ τὴν μυρουδιά τοῦ τυριοῦ, δὲν ἀντέχω! καὶ πλησιάζει ἴσθῃ κουτὶ μεγάλο, ποῦ εἶχε μέσα ἴσθῃ ἓνα κομματί τυρὶ κατακίτρινο ἀπὸ τὸ βούτυρο.

Ἦσυχία μεγάλη ἐβασίλευεν εἰς τὸ ὑπόγειον· δὲν ἤκούετο τὸ παρκαμικρόν, ὅτε ἔξαφνα

— Κρρράκ!...

ἓνας μεγάλος κρότος ἐτρόμαξε τοὺς ποντικούς καὶ τοὺς ἔκαμε ν' ἀλλάξουν ἰδέας.

Ὁ Μουστακαλῆς ἀμέσως ἐπρόσταξεν: Ἀριθμησὶς! ἀλλὰ ἔλειπε ὁ Ἀραπάκος! πῶς νὰ φύγουν χωρὶς τὸν Ἀραπάκο; Αὐτὸς ἐζήτησε βοήθειαν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ κουτὶ, ἐφώνησε, ἔκλαιε, ἀλλὰ τίποτε, τίποτε!

Καλὰ νὰ τὰ πάθῃ! ποῖός του εἶπε νὰ τρέχῃ νὰ κλέπη; δὲν εἰδεύρεν ὅτι θὰ πέσῃ μιὰ φορὰ στὸ δόκανο;!

Ἄς τὸν βοηθήσουν τώρα οἱ κακοὶ σύντροφοί του!

M. E. K

Ἡλιος - Σελήνη

Ὁ Ἡλιος προβάλλει—σὺν ἔλθῃ ἡ αὐγὴ καὶ χάρι μεγάλη—σκορπίζει στὴ γῆ

Τὸ βράδυ Σελήνη—ὠχρὰ καὶ γοργή, τὴν λάμπειν τῆς χύνει—χρυσώνει τὴ γῆ. Ni-Cos.

ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΝΤΑΕΛ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Ἐπιστροφή

(ἴδε προηγούμενον τεῦχος)

Μόλις λοιπὸν ὁ Κετὲρ ὠσφράνθη τὸν ἀέρα, ἐγαύγισεν ὡς νὰ ἔλεγε «Καλὰ, ξέρω τί τρέχει» καὶ ὤρμησε μὲ μεγάλην ταχύτητα εἰς τὸν παρακείμενον ἀγρόν.

Εἰς παρομοίαν περίστασιν ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει ἄλλο τι καλλίτερον νὰ κάμῃ ἢ ν' ἀκολουθήσῃ τὸν σκύλλον του. Ὁ Πέτρος λοιπὸν ἠκολούθησε τὸν Κετὲρ, καὶ δὲν ἐσταμάτησεν, εἰ μὴ ὅταν ὁ Κετὲρ ἐστάθῃ.

Ὅσον ἐπροχώρει ὁ Πέτρος ἤκουε καθαρώτερον τὰς φωνὰς ἐνὸς πολὺ μικροῦ παιδίου, αἵτινες ἔπαυσαν μόλις ἐσταμάτησεν ὁ Κετὲρ.

Ὁ Πέτρος Βαντάελ ἔφθασε τὸν σκύλλον του, καὶ ὑπὸ τὸ ἀμυδρὸν φῶς τῆς χειμερινῆς ἐκείνης νυκτός, παρατήρησεν ἀνθρώπινόν τι σχῆμα ἐξηλωμένον κατὰ γῆς καὶ βυθισμένον κατὰ τὸ ἦμισυ εἰς ἓνα λάκκον. Πλησίον τοῦ ἀνθρωπίνου ἐκείνου σχήματος ἦτο εἰς ὄγκος πολὺ μικρότερος. Τοῦτο ἦτο τὸ παιδίον, τὸ ὅποιον ὁ Κετὲρ ὠσφραίνεται καὶ ἔλειπεν. Τὸ πτωχὸν αὐτὸ ὃν δὲν ἔκλαιε πλέον, καθ' ὅσον εἶχε θερμάνει τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἡ μεγάλη γλῶσσα τοῦ Κετὲρ, ὅστις τοιούτοτρόπως τὸ ἔσωσεν ἐκ βεβαίου θανάτου· δὲν ἐκρούωνεν ὅμως μόνον τὸ μικρὸν ἐκεῖνο παιδίον, ἀλλὰ καὶ ἐπεινα συγχρόνως, καὶ ὅταν δὲν εὐρέ τι νὰ θηλάσῃ, ἤρχισε πάλιν τὰς φωνὰς του δυνατώτερον.

«Πτωχὸν μικρόν! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Πέτρος· αὐτὴ ἀναμφιβόλως θὰ ἦναι ἡ μήτηρ του, ἥτις ἐλιποθύμησεν ἐκ τοῦ ψύχους ἴσως ἢ τῆς πείνης· δὲν τὸ ἀκούει τὸ καυμένον! Ὁ προσπαθήσω νὰ τὴν ἐπαναφέρω εἰς τὰς αἰσθήσεις τῆς μὲ σταγόνας τινὰς ρακῆς, καὶ θὰ τῇ δώσω τὸν ἄρτον καὶ τὸ χοιρομήριον, τὰ ὅποια εἶχον πάρει μαζὺ μου διὰ νὰ φάγω καθ' ὁδόν· ἄς ἴδωμεν ποῦ εἶναι ἡ κεφαλὴ τοῦ δυστυχούς αὐτοῦ πλάσματος.»

Ἐψαυσε μὲ τὰς χεῖρας του τὸ πρόσωπον ἦτο παγωμένον, ἀλλὰ τοῦτο δὲν τὸν ἐξέπληξε, διότι ὑπέθεσεν ὅτι προήρχετο ἐκ τῆς ψυχρότητος τοῦ καιροῦ. Ἐθεσε τὸ στόμιον τῆς φιάλης του εἰς τὰ κεκλεισμένα χεῖλη τῆς, ἀλλ' ἡ γυνὴ δὲν ἐκινήθη πῶσως, ἂν καὶ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον τῇ ἔδιδε ἦτο ρακὴ καὶ ρακὴ ναυτικὴ μάλιστα, ἡ ὅποια εἶχε τόσην δύναμιν, ὥστε καὶ νεκρὸν ἠδύνατο νὰ ἀναστήσῃ. Ὁ Πέτρος λίαν τεταραγμένος ἐζήτησε τὰς χεῖρας τῆς, ἔψαυσε τὴν καρδίαν τῆς· ὁ σφιγμὸς εἶχε σταματήσει, ἡ καρδία δὲν ἔπαλλε πλέον.

«Ἄλλ' ἡ δυστυχὴς αὐτὴ ἀπέθανε!» ἀνέκραξεν ὁ Πέτρος Βαντάελ.

Καὶ ὁ Κετὲρ, ὅστις ἐξηκολούθει νὰ λείχῃ τὸ παιδίον, τὸ ὅποιον δὲν ἐφώνησε πλέον, διότι δὲν εἶχε τὴν πρὸς τοῦτο δύναμιν, ὡς νὰ ἐνόησε τὸν κύριόν του, ἀπεκρίθη διὰ μακροῦ στεναγμοῦ.

Ὁ Πέτρος Βαντάελ, ἦναψε πυρετὸν καὶ ἠδυνήθη οὕτω πῶς νὰ ἴδῃ καθαρώς τὴν δυστυχῆ γυναῖκα.

Εἶχεν ἀποθάνει. Περιεπλανήθη εἰς τὴν ἐξοχὴν ζητούσα σκέπην, καὶ μὴ εὐρούσα τοιαύτην παρεούρθη εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὅπου εἶχε σχεδὸν ταφῆ ἡ δυστυχὴς ἐντὸς ἐνὸς σπηλαίου. Θὰ εὕρισκετο δὲ εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν πρὸ πολλῶν ὥρων, διότι ἦτο πλέον κοκκαλωμένη. Τὸ παιδίον ὅμως εἶχεν ἀνάγκη βοήθειας καὶ ὁ Πέτρος προσεπάθησε νὰ ἐνθυμηθῇ ποῖον ἦτο τὸ πλησιέστερον χωρίον, ἵνα φέρῃ αὐτό.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν γυναῖκα, ἂν καὶ δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ προσέγῃ πλέον εἰς αὐτὴν, ἐν τούτοις ὑπὸ τὸ φῶς τῶν πυρῶν ἐξηκολούθει νὰ παρατηρῇ τὴν νεκρὰν, τῆς ὁποίας ἡ

Εἶχε περιεπλανηθῆ εἰς τὴν ἐξοχὴν.....

θέα τῷ ἐπροξένει μοναδικὴν συγκίνησιν. Τὸ πρόσωπον τοῦτο ἐγνώριζε βεβαίως· ποῦ ὅμως; πότε; Ἐζήτησε καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνθυμηθῇ τίποτε· πλὴν χωρὶς νὰ γνωρίζῃ διατί, εἰς τὴν θέαν τῆς γυναικὸς ἐκείνης ἔβλεπεν ἄλλο πρόσωπον γλυκὺ καὶ δροσερὸν δεκακοκταετοῦς κόρης καὶ ἐνόμιζεν ὅτι ἤκουε τὴν μελωδικὴν φωνὴν τῆς καὶ τὸν χαριέστατον αὐτῆς γέλωτα. Πόθεν λοιπὸν ἡ ἀναπαράστασις αὐτῆ εἰς τοιαύτην περίστασιν καὶ εἰς τοιοῦτον τόπον;

Ἀίφνης ὁ Πέτρος ἐσκίρτησε. Ἡ ἀνάμνησις αὐτῆ, τὸ ὄνειρον τοῦτο τῆς νεότητός του... ἡ νεκρὰ τῆ ὁμοιάζε! Τὴν παρατήρησε πλησιέστερον· ναί, ὅσον καὶ ἂν τὴν παρατήρῃ, αὐτὴ τὴν ὁποίαν ἔβλεπε ὠχρὰν, πελιδνὴν, λιπόσαρκον γραίαν, μὲ κόμην ὑπόλευκον, ἦτο ἡ φιλοπαίγιμον ἄλλοτε νεανίς, τὴν ὁποίαν ἐγνώρισε... ὦ! Θεέ! Φαίνεται θὰ ὑπέφερε βεβαίως πολλὰ διὰ νὰ ἔχῃ ἀλλάξῃ τόσο καὶ διὰ νὰ ἀποθάνῃ ἐκεῖ κατὰμονος!

Ὁ Πέτρος ἤθελεν ἀκόμη νὰ ἀμφιβέλλῃ· ἠρέυνησεν ἐν δέμα, εἰς τὸ ὅποιον ἐκτὸς τῶν ἐνδωμάτων τοῦ παιδίου εὐρε τσαλακωμένον καὶ κίτρινον ἐκ τῆς πολυκαιρίας ἐγγραφον γάμου χρονολογούμενον πρὸ δώδεκα ἐτῶν μεταξύ τοῦ Ἰακώβου Λεμάνς καὶ τῆς Μαρίας Βερλένζεν, ὡς καὶ ἐν ἄλλο ἐγγραφον προσφάτως γεγραμμένον, διότι ἐχρονολογεῖτο μόλις πρὸ δύο μηνῶν, τὸ ὅποιον ἐσημείωνε τὴν εἰς τὸ βρεφοκομεῖον τοῦ Βουζιέρου γέννησιν τῆς Μαρίας θυγατρὸς των. Ἦτο ἀκριβὴς ἐκείνη!

(ἀκολουθεῖ)

(Mme J. Colomb)

ΕΙΡΗΝΗ Ε. ΚΑΝΑΚΑΚΗ.

ΤΑ ΠΑΡΗΚΟΑ ΨΑΡΑΚΙΑ

(ΜΥΘΟΣ)

«Αί παιδιά μου ποῦ τραβάτε;» ἔλεγε γρηὰ μητέρα στὰ μικρά της τὰ ψαράκια ὅταν μόνα μιὰ φορὰ ἔφευγαν ἀπὸ κοτὰ της καὶ τραβοῦσαν πέρα, πέρα μὲ ἀπόφρασι ῥ' ἀλλάζον τὰ παλιὰ τους τὰ ρεγά.

«Αί παιδιά μου ποῦ τραβάτε; Τὸ ποτάμι, οἷς γελά· ἀπὸ πολὺ νερὸ θὰ φῆρη, δὲν κοιτάτε πῶς κυλά; «Μὴ πηγαίνετε στῆς ἄκραις γιατί πέφτον τὰ ρεγά καὶ θὰ μείνετε καῦμένα, πεθαμένα στὴν ξηρά.

«Αί παιδιά μου μὴν τραβάτε μακρὸ ἀπὸ τὴ φωλιά καὶ τῆς μάνας παραιτεῖτε τὴ θερμὴ τὴν ἀγκαλιά, ἀθὰ κατέβη τὸ ποτάμι, θὰ κυλίσουν τὰ ρεγά καὶ θὰ μείνετε καῦμένα πεθαμένα στὴν ξηρά.

«Δὲν κοιτάζετε ἔκει πέρα στὰ βουνά, τὸ ἄσπρο χιόνι ἀποῦ ὁ ἥλιος ὅσο πάει καὶ σιγὰ σιγὰ τὸ λιώνει· ὅταν ὅλο τελεωσῇ θὰ κατέβουν τὰ ρεγά καὶ θὰ μείνετε καῦμένα, πεθαμένα στὴν ξηρά.

Τὰ ψαράκια δὲν ἀκοῦνε τὴν καλὴ τους τὴ μητέρα παραιτοῦνε τῆς μαμῆς των τὴ θερμὴ τὴν ἀγκαλιά καὶ μὲ γέλοισ, καὶ μὲ χάρι φεύγουν ὅλα μιὰ ἡμέρα νὰ ὑπάγουν σ' ἄλλα μέρη νὰ διαλέξουνε φωλιά.

Τὸ ποτάμι εἰς τὸν κάμπο εἶχε τὰ ρεγά ἀπλώσει καὶ τὰ ψάρια περπατοῦσαν ὅλο γέλοισ καὶ χαρὰ κ' ἔλεγαν «ποῦ εἶν ἡ μάνα τώρα νὰ μῖς καμαρώσῃ ἀνὰ ἰδῆ πῶς κολυμποῦνε τὰ παιδιά της μιὰ φορὰ.

«Ὡ τί δένδρα, ὦ τί χλόη, τί ὠραία χορταράκια!» ἔλεγαν χαρὰ γεμάτα, τὰ παρήκοα ψαράκια «ποῦ ῥαι τώρα ἡ μητέρα μὲ τὰ κλοῦδά της μυαλά ἀνὰ θανάση τὰ παιδιά της πῶς περιοῦν ἐδῶ καλά».

Ἐκεῖ πέρα τὰ ψαράκια μοιχὰ τους τώρα μένον· μὰ τὸ χιόνι ἔχει λιώσει ἀπὸ τὰ ψηλά βουνά, κ' ἀπ' τὸν κάμπο ἀρχινοῦνε τὰ ρεγά νὰ κατεβαίνουν καὶ νὰ τρέχουν στὸ ποτάμι ὅπως πρῶτα σιγαρά.

Τὰ ψαράκια δὲν γνωρίζουν ποία τύχη τὰ προσμένει δὲν κοιτάζον ἀπ' τὸν κάμπο ὅτι φεύγουν τὰ ρεγά· κ' ἔτσι μιὰ στιγμὴ ὁ κάμπος ξηρὸς πάλιν ἀπομένει καὶ τὰ ψάρια τὰ εὐρίσκουν πεθαμένα στὴν ξηρά.

Ἄκουε ὅ,τι σοῦ λέγει, ἡ μητέρα σου παιδάκι ἀν δὲν θέλῃς νὰ τὴν πάθῃς καὶ εἰς σὰν τὸ ψαράκι.

Ni-Cos

Ἡ μικρὰ Ἄννα καὶ ἡ γάτα της

(Διήγημα διὰ μικρὰ παιδιά)

Ἡ μικρὰ Ἄννα εἶχε μίαν γατίτσαν στακτερὴν καὶ ὠραίαν, τὴν ὁποίαν ἠγάπα πάρα πολὺ, καὶ ἔκαμνε καλά, διότι ὅλοι πρέπει νὰ ἀγαπῶμεν τὰ ζῶα. Ἀλλὰ ἡ Ἄννα ἦτο τόσοσιν τρελλὴ μὲ τὴν Λιλὴν της, ὥστε δὲν ἐφρόντιζε διὰ τίποτε ἄλλο παρὰ μόνον διὰ τὴν γάταν της. Ἐξώδευε τὸν περισσοτερον καιρὸν της διὰ νὰ παίξῃ μαζὺ της καὶ νὰ τὴν χαϊδεύῃ. Τὸ πρῶτ, ἅμα ἐσηκῶνετο ἀπὸ τὸ κρεββατάκι της, ἔτρεχε ἀμέσως εἰς τὴν Λιλὴν, καὶ προσεπάθει νὰ τὴν μάθῃ διάφορα παιγνίδια. Ἄφινε τὰ μαθήματα της χωρὶς νὰ τὰ μελετήσῃ, καὶ διὰ τοῦτο ὅταν ἐπήγαينه εἰς τὴν μητέρα της διὰ νὰ τῆς εἶπῃ τὸ μάθημά της δὲν ἠμποροῦσε νὰ προσφέρῃ οὔτε λέξιν. Καὶ κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύσεώς της ἀκόμη, ἀντὶ νὰ παίξῃ μὲ τὴν κούκλαν της, ὅπως κάμνουν ὅλαι αἱ μικραὶ κόραι ὅταν δὲν ἔχουν ἐργασίαν, ἔπερνε τὴν ἀγαπητὴν της Λιλὴν, καὶ τὴν ὠδήγει κακὴν κακῶς νὰ κάμῃ ἓνα περίπατον εἰς τὸν κήπον. Ὅπως ὁμως ἡ μικρὰ Ἄννα παρημέλει τὰ καθήκοντά της διὰ νὰ παίξῃ μὲ τὴν Λιλὴν, τοιοῦτοτρό-

πως καὶ ἡ Λιλὴ παρημέλει τὰ ἰδικά της, καὶ ἄφινε τοὺς ποντικούς ἐλευθέρους νὰ τρέχουν εἰς τὴν οἰκίαν. Ἡ μήτηρ τῆς Ἄννας, ἔβλεπε τοὺς ποντικούς νὰ τρέχουν κάτωθεν τῆς τραπέζης, καὶ τὴν κόρην της νὰ μένη ἀγράμματος, καὶ ἠννόησε ὅτι ἦτο πλέον καιρὸς νὰ λάβῃ καὶ αὐτὴ τὸ μέρος της· καὶ ἰδοὺ ἀμέσως μὲ ὅλα τὰ δάκρυα τῆς Ἄννας ἔστειλε τὴν Λιλὴν εἰς μίαν ἐξοχικὴν οἰκίαν. Διὰ τοῦ μέσου τούτου ὅλα ἐπανῆλθον εἰς τὴν πρέπουσαν τάξιν. Ἡ Λιλὴ ἡ ὁποία δὲν παρημέλει πλέον τὰ καθήκοντά της ἠλευθέρωσε τὴν νέαν οἰκίαν ἀπὸ τοὺς ποντικούς καὶ ἡ Ἄννα ἀφοῦ ἔχυσε ὀλίγα δάκρυα διὰ τὴν Λιλὴν της, ἤρχισε νὰ μελετᾷ τὰ μαθήματά της καὶ νὰ γίνεται πολὺ τακτὴ καὶ εἰς τὴν ἐργασίαν της. Προσέχετε λοιπὸν καὶ σεῖς μικραὶ μου ἀναγνώστρια νὰ μὴ παραμελήτε τὰ μαθήματά σας χάριν τῶν διασκεδάσεων, διὰ νὰ μὴ χάσητε αὐτὰς ὅλως διόλου.

ΒΕΛΙΩ Α. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΔΕΝΔΡΟ

Εἰς τὸ μέσον τῆς αὐλῆς μου ὑπάρχει δένδρον, τὸ ὁποῖον ἄλλοτε ἦτο προσφιλὲς καταφύγιον τῶν πτηνῶν. Τὰ κελαδήματά των, ὁσάκις ἐκαθήμην κάτωθεν αὐτοῦ, μὲ πῦχαρίστον παρὰ πολὺ καὶ μὲ ἕκαμον πολλὰκις νὰ κρατῶ καὶ τὴν ἀναπνοήν μου αὐτὴν, διὰ νὰ ἀκούσω ἀκόμη καλλίτερον τὴν γλυκεῖαν καὶ θελκτικὴν μελωδίαν των. Μίαν ἡμέραν, ὅτε ἐκαθήμην κάτωθεν αὐτοῦ, μικρὸς θύρβος ἐν μέσῳ τοῦ φυλλώματος ἤγειρε τὴν προσοχήν μου. —Τί συμβαίνει; εἶπα κατ' ἐμαυτὸν καὶ πικρῆθησα πρὸς τὴν κορυφὴν τοῦ δένδρου. Ἄλλὰ! τί δυστυχία! ἓνα πουλάκι κρεμασμένον ἀπὸ ἓνα ὑψηλὸν κλώνον διὰ λεπτῆς κλωστῆς, μὲ τὴν ὁποίαν κάποιον κακὸ παιδί βέβαια τὸ εἶχε δέσει εἰς τὸν πόδα, ἐπερῦγιζεν ἀπελπιστικώτατα τὸ καῦμένον, ἀνεπήδα, ἐσπάρτατε χωρὶς νὰ δύναται νὰ ἐλευθερωθῇ! Δύω ἄλλα πουλάκια ἐκάθησαν ἐπὶ τοῦ δένδρου, ἀλλὰ μόλις εἶδον τὸ κρεμασμένον πτηνὸν νὰ κινδυνεύῃ ἐπέτα-

ξαν χωρὶς νὰ ἐπανεέλθωσι! Δὲν προσεπάθησαν νὰ τὸ σώσωσι! Τὸ ἀφῆκαν μόνον, ἀπηλπισμένον! Ἐγὼ ἐσκεπτόμην μυρία μέσσα πρὸς ἀπολύτρωσίν του, ὅτε ἤκουσα ἐκ τοῦ δένδρου μικρὸν ἀνατιναγμὸν. Ἐχάρην πρὸς στιγμὴν νομίσας, ὅτι τὸ πτηνὸν δὲν θὰ εἶχεν ἀνάγκην τῆς βοηθείας μου. Καὶ ἀληθῶς, δὲν εἶχε πλέον ἀνάγκην βοηθείας! Μετὰ τὸν ἀνατιναγμὸν ἐκείνον, ὁ ὁποῖος ἦτο τὸ τελευταῖον του περὶγυσμα, τὸ δυστυχισμένον πουλάκι ἔπαυσε πλέον νὰ κινῆται, ἔπαυσε νὰ ζῆ!! Ἐκτοτε ὁσάκις ἐκαθήμην ὑπὸ τὸ δένδρον δὲν ἤκουον πλέον τὰ κελαδήματα, τὰ ὁποῖα πρότερον μὲ κατέθελγον· ὅσα πτηνὰ ἐπερνοῦσαν ἀπ' ἐκεῖ ἔβλεπον τὸ κρεμασμένον πουλάκι καὶ ἔφευγαν μακρὰν, πολὺ μακρὰν, χωρὶς κἄν νὰ πλησιάζωσι τὸ ἔρημον πλέον καὶ στοιχειωμένον δένδρον.

ΓΙΩΣΗΦ Ι. ΚΙΝΔΥΝΗΣ

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΕΝΑ ΓΟΥΡΟΥΝΑΚΙ

Ζωγραφίσατε ἓνα φασουλάκι. Γνωρίζετε δὲ πῶς εἶναι τὸ φασόλι.

Προσθέσατε ἐμπρὸς δύο αὐτάκια καὶ μίαν μούρην.

Μὴ λησμονήσητε ἓνα ἴματι καὶ μιὰ οὐρίτσα στριμμμένη.

Προσθέσατε ἀκόμη καὶ τέσσαρα πόδια καὶ θὰ ἴδητε ἓνα παχὺ γουρουνάκι νὰ τρέχῃ.

ΠΡΩΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Τὸ Παῖδικόν Περιοδικόν προκηρύττει εἰς τοὺς συνδρομητὰς αὐτοῦ τὸν ἐξῆς διαγωνισμὸν πρὸς λύσιν τῶν καθ' ἅπαν τὸ ἔτος δημοσιευθησομένων *Πνευματικῶν ἀσκήσεων*:

ΟΡΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Αἱ λύσεις πρέπει νὰ στέλλωνται ἐντὸς τοῦ πρώτου δεκαπενθημέρου τοῦ μηνός, καθ' ὃν ἐξεδῆθη τὸ φυλλάδιον, ἄλλως δὲν θὰ λημθάνωνται· ὑπ' ὄψει. Πρέπει νὰ φέρωσι τὸν ἀριθμὸν τῆς πνευματικῆς ἀσκῆσεως, εἰς ἣν ἀναφέρονται· νὰ γράφωνται καθαρῶς ἢ μιὰ ὑπὸ τὴν ἄλλην καὶ ἐπὶ χωριστοῦ φύλλου χάρτου. Ἐπὶ τῆς ἐπικεφαλίδος πρέπει νὰ γράφηται ὁ τίπος τῆς διαμονῆς, ἢ χρονολογία, τὸ ἀληθὲς ὄνομα καὶ τὸ ψευδώνυμον (ἐὰν ἔχῃ) τοῦ στέλλοντος τὰς λύσεις. Αἱ λύσεις πρέπει νὰ συμφωνῶσι καθ' ὅλοκληρίαν πρὸς τὰς ὑπὸ τοῦ «Παιδικοῦ Περιοδικοῦ» δημοσιευομένας. Διὰ νὰ τύχῃ τις τοῦ α' βραβείου πρέπει νὰ λύσῃ ἀφεύκτως τὰς ἡμισείας ἀσκήσεις τοῦ ἔτους.

ΒΡΑΒΕΙΑ

Ἄν βραβεῖον θὰ λάβῃ ὁ ἔχων τὰς περισσοτέρας λύσεις. Εἰς τοῦτον θὰ διδῆται δωρεὰν ἐπὶ ἓν ἔτος τὸ Περιοδικόν πρὸς δὲ θὰ δημοσιεῖται καὶ ἡ εἰκὼν αὐτοῦ ἐν τῷ Περιοδικῷ. Ἄν βραβεῖον θὰ λάβωσι δύο, οἱ μετὰ τὸν πρῶτον ἔχοντες τὰς περισσοτέρας λύσεις. Εἰς τούτους θὰ διδῆται δωρεὰν ἐπὶ ἓν ἔτος τὸ Περιοδικόν. Ἐπίπινυ θὰ τύχωσι πάντες οἱ ἔχοντες λύσεις περισσοτέρας τοῦ ἡμισείας τῶν λύσεων, ἃς εἶχεν ὁ πρῶτος. Τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν θὰ δημοσιεύωνται εἰς τὸ ἀμέσως ἐπόμενον φυλλάδιον. Εἰς τὸν διαγωνισμὸν δὲν δύναται νὰ λάβωσι μέρος οἱ μὴ πληρῶσαι τὴν συνδρομὴν των μέχρι τῆς 15 τρέχοντος μηνός.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μήτηρ ἐρωτᾷ τὴν μικρὰν Τιτὴν ἐπι-
στρέφουσαν ἀπὸ ἐν βάπτισμα :
— Πῶς τὸ ὠνόμασαν τὸ παιδίον Τιτὴ ;
— Ἐλέγην.
Καὶ ὁ μικρὸς Κώστας :
— Ἀρσενικὸ ἦτον, Τιτὴ, ἢ κορίτσι ;
Ἐστάλη ὑπὸ Ἀκτίνας Ἡλίου.

Καὶ ὁ Κοκορομυαλάκης :
— Μὰ ἀφοῦ τὸ θερμόμετρον εἶναι τοῦ
1888, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ δεικνύῃ τὸν και-
ρὸν τοῦ 1889 ;
Ἐστάλη ὑπὸ Δόκτορος Μπούμ.

— Καυμένη, τόσο εὐκολο πρᾶγμα δὲν κα-
ταλαμβάνεις ; Νὰ, διότι τὰ γενεῖά του ἐγγί-
ρασαν προτῆτερα ἀπὸ τὰ φρούδια του !
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φιλομείδους Μούσης.
* *
— Μαμὴ ; λέγει ἡ μικρὰ Κάτη εἰς ποῖον
πόδι θὰ βάλλω αὐτὸ τὸ στιβάλι μου ;
— Εἰς τὸ δεξιόν.
— Ἀμὲ τὸ ἄλλο ; . . .
Ἐστάλη ὑπὸ Ροδόπης Χ. Καρμίτση.

Ἡ μήτηρ ἐρωτᾷ τὸν μικρὸν Κοκορομυα-
λάκην, πόσους βαθμοὺς δεικνύει τὸ θερμόμε-
τρον.

Ἡ μικρὰ Παῦλος ἐρωτᾷ τὸν ἀδελφὸν τοῦ
Πέτρον διατί τὰ φρούδια τοῦ Παπποῦ εἶναι
μαῦρα καὶ τὰ γενεῖά του ἄσπρα.
Καὶ ὁ Πέτρος :

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

11. Αἶνεγμα

Με πληρώνεις 'στὸ ταμεῖον
ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφίσης'
ἂν τὴν κεφαλὴν μου κόψης,
βᾶρος γίνομαι 'στὴν γῆν
τὴν μορφὴν μου δὲ τὴν πρῶτην
ἐὰν ἀναγραμματίσης,
Τότε φίλε μου με τρώγεις,
καὶ με ἄρξιν πολλήν.
Ἐστάλη ὑπὸ Σιγαλοῦ Αἰγιαλοῦ.

13. Αἶνεγμα

Εἶμαι πτωχὸς καὶ δυστυχῆς
ἂν μ' ἀποκεφαλίσῃς,
νῆσον ὠραίαν πάραυτα
ἐμπρὸς σου θ' ἀπαντήσης'
ἂν δὲ τὴν νέαν κεφαλὴν
νὰ μ' ἀφαιρέσης ξέουρης,
θὰ φύγω ἀπ' τὴν Θάλασσαν
καὶ 'στὴν ξηρὰν θὰ μ' εὔρης
Ἐστάλη ὑπὸ Σ. Δ. Ἀντωναραποῦλου.

16. Λεξιγράφος

Νὰ συμπληρωθῇ διὰ τῶν ὀνομάτων ἡρώων
τῆς Τρωάδος.
. . . Τ . . .
. . . Ρ . . .
. . . Ω . . .
. . . Α . . .
. . . Σ . . .
Ἐστάλη ὑπὸ Λύρας τοῦ Ὀρφῆως.

12. Αἶνεγμα

Εἶμαι νῆσος τοῦ Αἰγαίου
ἂν με ἀναγραμματίσης,
τότε εἰς τὴν Ἀραβίαν
τρέξε νὰ με ἀπαντήσης'
ἂν δὲ τῶρα τὴν οὐρὰν μου
δοκιμάσης ν' ἀφαιρέσης,
ἕνα σύνδεσμον θὰ ἴδῃς
νὰ προβάλλῃ μιὰ χαρὰ,
τοῦ ὁποίου φίλτατέ μου,
ἂν τὸν τόνον μεταθέσης,
θὰ ἴδῃς εὐθὺς νὰ γείνη
φοβερά φρικτὴ ἀρά.
Ἐστάλη ὑπὸ Ἀγαλάστου Πέτρως.

14. Πρόβλημα

Ἐρωτηθεὶς τις πόσων ἐτῶν εἶναι ἀπεκρίθη :
ἐὰν ὑπερῶ τὰ 50 κατὰ τόσα ἔτη, ὅσα τώρα
μοὶ λείπουν διὰ νὰ φθάσω τὰ 50, ἡ ἡλικία
μου διπλασιάζεται.
Ἐστάλη ὑπὸ Ἀμαράντου ἄνθους.

17. Λογόγραφος

M X PM καυῶ.
Ἐστάλη ὑπὸ Δρόσου Πρωΐας.

18. Σύνθεσις λέξεων

Ἐκ τῶν κατωτέρων γραμμάτων, σχηματί-
σατε ἀρχαῖον ρητόν.
α α ἄ δ ε ε ε ε ζ η ι κ λ μ ν ο σ π ρ ρ ρ τ τ υ
Ἐστάλη ὑπὸ Κρότου Βροντής.

15. Πρόβλημα

Τίνες οἱ ἐξαψήφιοι ἀριθμοὶ οἵτινες τριπλα-
σιάζονται, ἐὰν τὸ πρῶτον ψηφίον τῶν γραφῆ
ἔσχατον ;
Ἐστάλη ὑπὸ Ἀτρομήτου Ποντικῶ.

19. Ἑλλιπασύμφωνον

. α — . α . α — . ο . ο ι — . . ω . . αι
Ἐστάλη ὑπὸ Εὐλάλου Χελιδόνας.

20. Φωνηεντόλιπον

. ν . . . δ ρ . τ ς - κ . . . - π . ν . . . δ . ν
Ἐστάλη ὑπὸ Κόντε Σπουργίτη.

Λύσεις ἀσκήσεων α. τεύχους.
1) Ἀντίπαρος—Πάρος 2) Σταυρός—Ταῦρος.
3) τοῦ ἀριθ. 64. 4) 11 ἄνθρωποι ἀπὸ 11
μῆλα. 5) τὴν Μῆλον καὶ τὴν Ρόδον.
6) Ἐστὸς μικροῦς μου ἀναγνώστης
καὶ μικρὰς ἀναγνωστρίας
εὐχαίμαι ἀπὸ καρδίας
ἄνευ θλίψεως καὶ πόνων
νὰ διέλθωσι τὸν χρόνον
«Παιδικὸν Περιοδικόν»

7) γειᾶσου Γιάννη, κουκιὰ σπέρνω. 8) Χρό-
νου ρεῖδου. 9) Πᾶν μέτριον ἄριστον καὶ 10)
Ἄμ' ἔπος, ἄμ' ἔργον.
Λύται ὄλων.
Ἡ Φέρασις Στρατιώτης, ὁ Χιονοσκεπὴς
Ταυγετος, ὁ Μικρὸς Ζωγράφος καὶ ἡ 19 Μα-
τίου.
Τῶν πλειοτέρων
Ἄβρά Ἀμαδρουὰς, Βόας ὁ συσφιγκτῆρ, Ὁ-

ρίστης Χ. Καρμίτσης, Ροδόπη Χ. Καρμίτση,
Μικρὸς βιολαττής, Σ. Δ. Ἀντωναραποῦλος,
Μπουμπουλίνα, Χρ. Διαμηνίτης, Λευκοθεῖξ
κύων, Χρυσόπτερος Ἀετός, Ἀποθηρωθεῖσα
Τίγρις! Ἰωάν. Κ. Ἡλιόδης, Εὐάγγελος Μαν-
δραβίλης, Μπιμπίκα Καλογεροπούλου, ἐν Ἀ-
θήναις. Πιπὴ Ἀντωνιάδου, ἐν Ναυπλίῳ.
Πτολεμαῖος ὁ ἐπιφανής, Εὐλάλος Χελιδῶν
Ἐλένη Βαχνοῦ, Ἀγγελικὴ Ν. Λιθανοῦ ἐν
Πειραιεῖ καὶ Ν. Νικολαΐδης ἐν Σμύρνῃ.

ΑΝΤΙ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ

Μετὰ τὸ πάθημα τὸ ὁποῖον ἔπαθες ἀπὸ τὰ ὄπλα μικρὸ μου Λ ε υ -
κ ὀ θ ρ ι ξ κ ὦ ν δὲν ἠσυχάζεις ἐπὶ τέλους ; Μάθε πρῶτον νὰ μετα-
χειρίζεσαι καλῶς τὴν πέναν σου, ὅπως μεταχειρίζεσαι τὸ γράμμα,
ὅταν ζωγραφίζεις καὶ ἔπειτα καθάνης νὰ μεταχειρίζεσαι τὰ ὄπλα.
Μακρὰν ! Μακρὰν ! ἔ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὴν Ἀ π ο θ η ρ ι ω -
θ ε ῖ σ α ν Τίγριδα . . . ! Εἶναι ἰκανὴ νὰ σὰς σπαράξῃ ὅλους !
Μόνον ὁ β ὄ α ς ὀ σ υ σ φ ι γ κ τ ῆ ρ δύναται νὰ τὴν ἀντιμετωπίσῃ,
ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνος τρέχει κίνδυνον νὰ κατασπαραχθῇ καμμίαν στιγμὴν
ἀπὸ τὸ ἀνήμερον αὐτὸ θηρίον ! ! Ἄλλαξε, μικρὰ μου, τὸ ψευδώνυ-
μόν σου, διότι μᾶς κάμνεις νὰ τρέμωμεν καὶ δταν τὸ γράφωμεν ! !
Ἡ προσφιλέ 19 Μ α ῖ ο υ ! Ἀνεγνωμεν τὴν μεστὴν εὐφυΐαν
καὶ σ ο φ ι ἄ ς ἐπιστολήν σας Ἀναμένομεν τὸ διηγήματά σας.
Τῶ Ἐ ρ γ ἄ τ η ῖ θὰ τὸ δημοσιεύσωμεν προσεχῶς.
Ἐνεκεν ἀσθενείας τοῦ διανομῆως καὶ δὲν ἐλάβατε ἐγκαιρῶς τὸ
φύλλον, μικρὸ Λ ε υ κ ἔ Κ ὦ ν ε .

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ

Ἀντιπροσώπους ἡμῶν, εἰς αὐς δύνανται οἱ κ. κ. συνδρομηταὶ νὰ
πληρῶσσι τὴν συνδρομὴν τῶν, ἔρχομεν ἐν Τριπέλει τὸν κ. Π. Ρομ-
πότην, ἐν Σπάρτῃ τὸν κ. Γ. Κουμάντην, ἐν Καλάμαις τὸν κ. Χρ.
Σακελλαροπούλου, ἐν Μεσσηνίῳ τὸν κ. Κωστῆν Τζακῆν, ταμίαν ἐν
Ἀργουσίῳ τὸν κ. Π. Ἀννινον Καθαλιεράτον διευθυντὴν τῆς ἐφη-
μερίδος «Ἐμπρὸς», ἐν Ἰθάκῃ τὸν κ. Γεωρ. Χαλικιόπουλον βιβλιοσε-
φημεριδοχαρτοπώλην, ἐν Ναυπλίῳ τοὺς κ. Γ. Τσικινόπουλον, ταμίαν,
καὶ Ν. Α. Ταμπακόπουλον, ἐν Ἄρτῃ τὸν κ. Θ. Θωμόπουλον γραμ-
ματεῖα Δημαρχίας, ἐν Λαρίσση τὸν κ. Α. Βασιλείου ἐφέτην, ἐν Ἄρ-
γει τὸν κ. Ἀνυφιώτην, ἐν Ἰθρᾷ κ. Ἀντ. Καλογόρου δημοδιδά-
σκαλον, ἐν Γυθείῳ τὸν κ. Εὐάγγελον Τζωρτζάκην, ἐν Χανίοις (Κρή-
της) τὸν κ. Νικ. Α. Σκηνάκην, καὶ ἐν Ρεθύμνῃ (Κρήτης) τὸν κ.
Στυλ. Καλαϊτζάκην μέχρις οὗ δὲ ὄρισωμεν ἐν ταῖς λοιπαῖς πόλε-
σιν ἀντιπροσώπους, παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. Συνδρομηταὶ νὰ ἀπευ-
θύνωνται δι' ἐπιστολῆς πρὸς τὸ «Παιδικὸν Περιοδικόν» εἰς Ἀθήνας.